

ИЗИЋИТЕ ИЗ ЊИХОВЕ СРЕДИНЕ И ОДВОЈТЕ СЕ

2. Кор. 6, 16 - 7, 1

Обраћајући се хришћанима коринтским, свети апостол Павле призива старозавјетне пророке себи за потпору и њиховим опоменама опомиње савременике своје. “Изиђите из њихове средине и одвојте се, говори Господ, и не дохватите се нечистог и ја ћу вас примити, и бићу вам отац, и ви ћете бити моји синови и кћери, говори Господ сведржитељ.” (2. Кор. 6, 17 - 18)

У овој једној, мада проширеној, реченици Апостол је сажео неколико обраћања пророка старих, расијана по Светом писму Старог завјета. То нам говори да је “све Писмо богонадахнуто, и корисно за учење, за карање, за исправљање, за васпитавање у праведности.” (2. Тим. 3, 16) И Стар ии Нови завјет за нас имају једнаку важност. Својим сказом: “све Писмо” Апостол то наглашава. Господ наш Исус Христос испуњење је слова Божјег, изложеног у Светом писму Старог завјета. “Не мислите да сам дошао да укинем Закон и Пророке; нисам дошао да укинем него да испуним. Јер заиста вам кажем: Док не прође небо и земља, неће нестати ни најмањег слова или једне црте из Закона док се не збуде.” (Мт. 5, 17 - 18) Пошто је “све Писмо богонадахнуто”, (2. Тим. 3, 16) треба да је свима јасно - укључујући протестанте, свих врста и подврста - да Библија - како Свето писмо они радије зову - није подложна људском мозгању, мудровању и избору, као: “Ово је аутентично а ово није; ово примам а ово одбацујем”.

Свети апостол Павле хришћане коринтске - а и све нас с њима - ставља пред окосницу, вододјелницу, пред избор: коме љубав своју исказивати; коме душе своје прилагати: Богу или ђаволу, Велијару. И при овоме Апостол има у виду старозавјетно слово Божје. “Свједочим вам данас небом и земљом, да сам ставио преда вас живот и смрт, благослов и проклетство; зато изабери живот, да будеш жив ти и сјеме твоје, љубећи Господа Бога својега, слушајући глас његов и држећи се њега.” (5. Мојс. 30, 19 - 20) На много мјеста Господ, преко пророка својих, опомиње народ свој да се не мијешају с народима који су остали међу њима и то због тога да се не би приклонили боговима њиховим, служили им и клањали им се. (Ис. Нав. 23, 7) “Чувајте се да се не превари срце ваше да се одметнете и служите туђим боговима, и поклањате им се; да се не би разгневио Господ на вас и затворио небо да не буде дажда и земља да не да рода својега.” (5. Мојс. 11, 16 - 17) “Одступите, одступите, изидите одатле, не дотичите се ничега нечиста; очистите се ви који носите

суде Господње” (ис. 52, 11) узвикује пророк Исаја.

Свети апостол Павле, с истом узнемиреношћу, опомиње хришћане коринтске да се не упрежу у исти јарам с невјерницима. “Не упрежите се у исти јарам” или, боље речено, “престаните да будете упрезани”. Израз који је Апостол За “јарам” употријебио, подразумијева на неравноправни јарам, као кад се двије разнородне животиње, во и магарац, на примјер, упрегну па мука настане; не зна се ко на коју страну вуче, у чију се кожу ударци бича урезују. Хришћанин и нехришћанин, вјерни и невјерни, у истом јарму гријеха - то је слика у којој нас Апостол не жели да види.

Много је труда свети Апостол у хришћане коринтске утрошио. “Он је сједио ондје годину и шест мјесеци учећи их ријечи Божијој.” (Д. ап. 18, 11) Имао је пуне руке посла. У посланицама његовим коринћанима, Првој и Другој, изложени су многобројни гријеси њихови који се, како Апостол рече, ни код незнабожаца не налазе. Коринт је у Апостолово вријеме био раскалашан град; свега и свачега је ту било. Хришћани су били изложени великим искушењима, да поклекну у свом мукотрпном свједочењу Христа Распетог и да се врате у брлог гријеха њихових суграђана, многобожаца. Апостол их опомиње и моли да то не чине. “Не упрежите се у исти јарам с невјерницима; јер штаи ма праведност са безакоњем; или какву заједницу има свјетлост с тамом? А какву сагласност Христос с Велијаром? Или каква дио има вјерни с невјерником? И какво је слагање храма Божијег с идолима” (2. Кор. 6, 14 - 16) Па им вели: “Ви сте храм Бога живог” (2. Кор. 6, 16) и наставља с позивањем на старозавјетно слово, да би их подстакло да се очисте од сваке нечистоте тијела и духа и да творе светињу у страху Божијем. (2. Кор. 7, 1) ^ули су све што је потребно да знају. Учио их је право, “не изврћући ријеч Божију”, (2. Кор. 4, 2) нти, као што рече, “као многи они који тргују ријечју Божјом, него из искрености, као од Бога, пред Богом” (2. Кор. 2, 17) им је говорио.

Кад их позива да изађу и да се издвоје, он није мислио на физичко одвајање из раскалашне средине незнабожачке, јер би то било немогуће и несврхисходно. Ако би хришћани изашли из свијета овога, (1. Кор. 5, 10) онда би престали да буду “видјело народима” (Ис. 42, 6) и “сјетлост свијету” (М. 5, 14) Апостол хоће да хришћани живе у овом, палом, свијету; да контактирају са изгубљенима, да би они у хришћанима Христа препознали и од њих ријеч Божију чули.

Апостола Павла бринуло је оно што је од свог ученика Тита у извјештају нашао: хришћани обједују заједно са многобошцима локалним храмовима,

учествују у култовима њиховим, узимају учешћа у ритуалној проституцији и другим непочинствима. Једнако су га сикирала лажна браћа, која су се међу хришћане увукли да уходе слободу коју хришћани имају у Исусу Христу. (Гал. 2, 4) “Писах вам у посланици да се не мијешате с блудницима; али не уопште са блудницима овога свијета, или с користољупцима, или са отимачима, или са идолопоклоницима; јер бисте морали изићи из овога свијета. А са вам написах да се не мијешате с неким који се брат зове ако је блудник, или користољубац, или идолопоклоник, или опадач, или пијаница, или отимач, с таквим заједно и да не једете”. (1. Кор. 5, 9 - 11) Знао је свети апостол Павле да ће по одласку његовом ући међу њих “вуци грабљиви”, који не штеде стада, и између њих самих да ће устати људи који ће говорити наопако да одвлаче ученике са собом. (Д. ап. 20, 29 - 30) Па их опомиње да пазе да их ко не обмане философијом и празном преваром, по предању људском, по науци свијета а не по Христу. (Кол. 2, 8) Кад свети апостол Павле позива на одвајање, он, у истој мјери, мисли на ту, лажну, браћу, лажне апостоле и на њихово искривљено јеванђеље.

Апостол опомиње хришћане коринтске на њихово високо призивање. “Ви сте храм Бога живог”; (2. Кор. 6, 16) вели им. Зна се: храм мора да буде освећен прије но што Бог Живи благоизволи да га за свој призна и усели се у њега. Хришћани морају да своје животе освете да би се Бог, Духом Својим Светим уселио се у њих и признао их за храм свој.

“Имајући, дакле, оваква обећања, о љубљени, очистимо себе од сваке нечистоте тијела и духа, творећи светињу у страху Божијем.” (2. Кор. 7, 1)

*Драги парохијани,
Ненад Станковић, филмски
ентузијаста и организатор
Фестивала српског филма у Торонту
скренуо ми је пажњу на филм Ивана
Јовића ”Исцелење”.*

*То је, заиста, ванредно
умјетничко остварење, далеко од
холивудских шаблона.
Препоручујем вам исјечке из
овог филма са жељом да кад филм, у
оквиру фестивала, буде приказиван,
обавезно погледате.*

<https://www.google.ca/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=2&cad=rja&uact=8&ved=0ahUKEwjlv9Wy-ajPAhWN8oMKHQPTBccQFggkMAE&url=http%3A%2F%2Fwww.filmisceljenje.rs%2F&usq=AFQjCNEMiXYyKMMvsBwjstvPFBobsdNI0g>

ON THE SPECIAL DEDICATIONS OF THE SEVEN DAYS OF THE WEEK: WHEN AND TO WHOM TO PRAY

Archimandrite Nazary (Omelyanenko), teacher in the Kiev theological schools, offers a clear and concise explanation of the Church's weekly cycle.

—*Father, enlighten us, please, about the special dedications of the days of the week.*

—The liturgical life of the Orthodox Church is cyclical, made up of three liturgical cycles: the yearly, weekly, and daily. The yearly contains within itself movable and immovable feasts, repeating themselves year after year; the weekly consists of the seven days of the week which are dedicated to the most important events of the Savior's earthly life and the most revered saints; the daily cycle is made up of the nine liturgical services which are repeated every day.

Thus, each of the seven days of the week has its own dedication in the Orthodox Church. Some of them, such as Sunday, Wednesday and Friday, were especially honored already in the ancient Church, and their meanings have not changed throughout the centuries. Monday is dedicated to the Heavenly Powers, Tuesday to St. John the Forerunner, Wednesday is the day of Judas' betrayal of the Savior, and therefore the Cross of Christ is especially honored, Thursday is dedicated to the Holy Apostles and St. Nicholas, Friday is the day of the Savior's sacrifice on the Cross, and on Saturday we especially honor all the saints, first among them the Theotokos, and we also remember all the departed. Sunday is a little Pascha—the day of the bright Resurrection of Christ, by which eternal life is granted to all mankind.

—*What does it mean that Monday is dedicated to the angels?*

—On Monday the Church especially honors the holy angels. This honor is expressed in the prayerful invocation of the Heavenly

Bodiless Powers. During the services on Monday are heard prayers in which the faithful ask the help of their guardian angels, and all the other angels, that they might accompany our human lives and help to save the Christian soul. In the Orthodox Church there is a teaching that every Christian has a guardian angel, given to him at the Mystery of Baptism. And all of human life is closely connected with the invisible angelic world. Some pious Christians, increasing their podvigs, count Monday as a fasting day as well. Such a practice exists in some monasteries.

Monastics imitate the angels, dedicating their lives to the service of God and praising His Heavenly glory, and therefore they especially mark the day of commemorating the Heavenly Bodiless Powers.

—*What does it mean that Tuesdays are dedicated to St. John the Baptist? How can we dedicate this day to him?*

—On Tuesday the Church glorifies all the Old Testament righteous ones and prophets, who by their faithfulness in God made possible the coming of the Savior into the world. St. John the Baptist is the personification of faithfulness to God, righteousness, and asceticism. According to the Savior, the Forerunner is the greatest among those born of women. To dedicate this day to the saint means, above all, if you're not familiar with his life, then inquire about the main milestones of his life and his holy podvigs. The main podvigs of St. John the Baptist are asceticism and service to God. Exploring the life of the Forerunner, every Christian sees a bright example for emulation. Therefore, dedicating the day to the saint, analyze your life and pinpoint those virtues that unite us. If you have no such virtues, then before you is a large field for spiritual activity.

—*Wednesday is in honor of the Cross. How does this day differ from the others?*

—On Wednesday ends the Church's remembrance of the Old Testament and begins the glorification of New Testament events. Wednesday and Friday are days of remembrance of the sufferings and death upon the Cross of our Savior. On Wednesday Judas betrayed the Savior, and thus from this day began in reality the Savior's sufferings. In connection with this the Cross is especially venerated as the instrument of our salvation. We keep this day throughout the whole year as a fast.

—*Thursday is dedicated to the Apostles and St. Nicholas the Wonderworker. How should we*

conduct ourselves on this day?

—On Thursday the Church commemorates the Holy Apostles, by whose labors Christianity was established on earth. On this day we venerate the preeminent Apostles and one of the most revered saints of the Orthodox Church—St. Nicholas, archbishop of Myra in Lycia, the Wonderworker. Today practically every Orthodox parish has an icon of this great God-pleaser, and therefore veneration of this holy hierarch should be expressed not just in recollections, but in real and living prayer.

—*On Friday we are to especially remember the Crucifixion of Christ? Are there special prayers in the churches on this day?*

—Friday is the day of commemoration of the passion and death upon the Cross of our Savior. It is a fasting day. The Church prayerfully co-suffers and glorifies the redemptive podvig of Christ.

—*Saturday is dedicated to all the saints. How ought we to keep this day?*

—On Saturday we honor all the saints, first among them being the Theotokos. In the tradition of the Russian Church every Christian is named in honor of a saint. Thus, on Saturday, honoring every saint, we flee to the prayerful intercession of our saint, and to other saints near to our hearts who have no special day established throughout the week.

Christians especially pray for the repose of the dead on this day, commemorating their families, loved ones, and all reposed throughout the ages. Commemoration may be expressed in private prayer and by participation in a Panikhida, traditionally served in church on this day.

—*Sunday is dedicated to the Lord. How can we spend this day properly?*

—Sunday is a little Pascha. It is dedicated to the Lord and especially revered by Christians since Apostolic times. Every believer should go to church on Sundays in order to participate in the Divine Liturgy. Inasmuch as the Resurrection of Christ is the hope of all men we especially honor this day. It is best of all to spend this day after the Liturgy in charitable deeds: visiting the sick, helping those in need, and visiting the elderly. It would also behoove you on Sunday to devote a few hours to reading the Holy Scriptures and saying some prayers. It would be good to analyze the events of the preceding week (what good or bad things happened during this time) and trying to organize a specific plan of action for your spiritual life in the coming seven days. In this way, the core of the spiritual life, which is formed by a man's participation in Church services and by moral advancement, will help a man even in difficult life circumstances not to depart from the path leading to Truth.

Natalya Goroshkova spoke with Archimandrite Nazary (Omelyanenko)

Translated by Jesse Dominick

Orthodox Life